

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (осми състав)

17 април 2024 година *

„Марка на Европейския съюз — Производство по възражение — Заявка за регистрация на фигуративна марка на Европейския съюз „in Insajderi“ — По-ранна национална словна марка „INSAJDERI“ и по-ранна национална фигуративна марка „in Insajderi Gazetë online“ — Относително основание за отказ — Член 8, параграф 3 от Регламент (ЕС) 2017/1001 — Обхват на проверката, която трябва да извърши апелативният състав — Член 27, параграф 2 от Делегиран регламент (ЕС) 2018/625 — Непредставяне на доказателства — Писмен превод — Член 7 от Делегиран регламент 2018/625 — Право на изслушване — Член 41 от Хартата на основните права — Член 94, параграф 1 от Регламент 2017/1001 — Възможност за апелативния състав да приеме доказателства, които са представени за първи път пред него — Член 27, параграф 4 от Делегиран регламент 2018/625 — Член 95, параграф 2 от Регламент 2017/1001“

По дело T-119/23,

Insider LLC, установено в Прищина (Република Косово), представлявано от М. Ketler, адвокат,

жалбоподател,

срещу

Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO), представлявана от D. Gája,

ответник,

като другата страна в производството пред апелативния състав на EUIPO е

Florim Alaj, с местожителство в Цуг (Швейцария),

ОБЩИЯТ СЪД (осми състав),

състоящ се от: Ал. Корнезов, председател, К. Kecsmár (докладчик) и S. Kingston, съдии,

секретар: V. Di Vucci,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

* Език на производството: английски.

като взе предвид, че в триседмичния срок, считано от връчването на съобщението за приключване на писмената фаза на производството, страните не са поискали да се насрочи съдебно заседание, и като реши на основание член 106, параграф 3 от Процедурния правилник на Общия съд да се произнесе, без да провежда устна фаза на производството,

постанови настоящото

Решение

- 1 С жалбата си на основание член 263 ДФЕС жалбоподателят, Insider LLC, иска отмяна на решението на пети апелативен състав на Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO) от 5 декември 2022 г. (преписка R 1152/2022-5) (наричано по-нататък „обжалваното решение“).

Обстоятелствата по спора

- 2 На 16 юни 2020 г. другата страна в производството пред апелативния състав, г-н Florim Alaj, подава в EUIPO заявка за регистрация на марка на Европейския съюз за следния фигуративен знак:

- 3 Заявената марка обозначава услугите от клас 41 по смисъла на ревизираната и изменена Ницска спогодба относно Международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки от 15 юни 1957 г., които отговарят на следното описание: „Предоставяне в Интернет на информация, новини и коментари по актуални въпроси, свързани с образованието, развлеченията и спорта“.
- 4 Жалбоподателят подава възражение срещу регистрацията на заявената марка за услугите, посочени в точка 3 по-горе.
- 5 Възражението се основава на следните две по-ранни марки, регистрирани в Косово, заявени на 5 май 2020 г. за услуги от класове 35, 38 и 41:
 - словната марка „kosovare“ № 27 062 „INSAJDERI“,
 - изобразената по-долу фигуративна марка „kosovare“ № 27 063:

- 6 Основанието, изтъкнато в подкрепа на възражението, е това по член 8, параграф 3 от Регламент (ЕС) 2017/1001 на Европейския парламент и на Съвета от 14 юни 2017 година относно марката на Европейския съюз (ОВ L 154, 2017 г., стр. 1).

- 7 На 10 май 2022 г. отделът по споровете уважава възражението и отказва регистрацията на заявената марка за всички услуги, посочени в точка 3 по-горе.
- 8 На 30 юни 2022 г. другата страна в производството пред апелативния състав подава жалба пред EUIPO срещу решението на отдела по споровете.
- 9 С обжалваното решение апелативният състав уважава жалбата, отменя решението на отдела по споровете и отхвърля изцяло възражението, поради това че преди изтичането на определения срок за представяне на факти, доказателства и съображения в подкрепа на възражението жалбоподателят не е доказал, че претендираните по-ранни марки са съществували и че той е техен притежател, в съответствие с член 7, параграф 2 и член 8, параграф 1 от Регламент 2017/1001. Апелативният състав приема по-специално, че заверените преводи на удостоверенията за регистрацията на по-ранните марки, представени от жалбоподателя като доказателство за съществуването на посочените марки и за факта, че той е техен притежател (наричани по-нататък „преводите“), представляват неофициални преводи, в които не е видим оригиналният текст, което прави невъзможно да се провери дали в оригиналното удостоверение е посочена съществена информация.

Искания на страните

- 10 Жалбоподателят иска от Общия съд:
 - да отмени обжалваното решение,
 - да осъди EUIPO да заплати съдебните разноски.
- 11 EUIPO иска от Общия съд:
 - да отхвърли жалбата в нейната цялост,
 - да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски в случай на призоваване на страните в съдебно заседание.

От правна страна

- 12 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква по същество три основания: първо, нарушение на член 27, параграф 2 от Делегиран регламент (ЕС) 2018/625 на Комисията от 5 март 2018 година за допълнение на Регламент (ЕС) 2017/1001 на Европейския парламент и на Съвета относно марката на Европейския съюз, и за отмяна на Делегиран регламент (ЕС) 2017/1430 (ОВ L 104, 2018 г., стр. 1), второ, нарушение на член 7 от посочения делегиран регламент и на членове 24—26 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2018/626 на Комисията от 5 март 2018 година за определяне на подробни правила за прилагането на някои разпоредби на Регламент (ЕС) 2017/1001 на Европейския парламент и на Съвета относно марката на Европейския съюз, и за отмяна на Регламент за изпълнение (ЕС) 2017/1431 (ОВ L 104, 2018 г., стр. 37) и трето, нарушение на член 41, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“) във връзка с член 94, параграф 1, второ изречение от Регламент 2017/1001.

- 13 Най-напред следва да се разгледа първото основание, след това третото основание и накрая, при условията на евентуалност, второто основание.

По първото основание — нарушение на член 27, параграф 2 от Делегиран регламент 2018/625

- 14 Жалбоподателят твърди, че другата страна в производството не е оспорила пред апелативния състав съществуването на по-ранните марки. При това положение, като разгледал този елемент, както и автентичността на преводите по своя собствена инициатива, апелативният състав нарушил член 27, параграф 2 от Делегиран регламент 2018/625. В това отношение жалбоподателят твърди, че апелативният състав не е обяснил защо тази проверка е била необходима, за да се гарантира правилното прилагане на Регламент 2017/1001, нито защо тя се отнася до съществени процесуални изисквания по смисъла на член 27, параграф 2 от Делегиран регламент 2018/625. Накрая, жалбоподателят твърди по същество, че въпросът за автентичността на преводите е по-скоро фактически, отколкото правен въпрос, поради което посоченият член не бил приложим в това отношение.
- 15 EUIPO оспорва доводите на жалбоподателя.
- 16 В самото начало е важно да се припомни, че съществува функционална приемственост между различните инстанции на EUIPO, от една страна, и апелативните състави, от друга страна. Контролът, упражняван от апелативните състави, не се ограничава само до проверката за законосъобразност на решението, което се обжалва пред тях, а поради деволутивното действие на обжалването предполага нова преценка на спора в неговата цялост, тъй като апелативните състави трябва изцяло да преразгледат първоначалната жалба и да вземат предвид своевременно представените доказателства. Така от член 71, параграф 1 от Регламент 2017/1001 следва, че при разглеждане на жалбата, с която е сезиран, апелативният състав е длъжен да проведе нова, пълна проверка по съществуването на възражението както от правна, така и от фактическа страна (вж. в този смисъл решение от 7 декември 2017 г., *Coca-Cola/EUIPO — Mitico (Master)*, T-61/16, EU:T:2017:877, т. 115 и цитираната съдебна практика).
- 17 Както следва от член 7, параграф 2 от Делегиран регламент 2018/625, възразяващата страна представя доказателство за съществуването, валидността и обхвата на защитата на своята по-ранна марка или на нейното по-ранно право, по-специално чрез удостоверения за подаване, регистрация или подновяване, както и доказателство за правото си да подаде възражение в срока за представяне на факти, доказателства и доводи в подкрепа на възражението. По-специално, ако възражението се основава на член 8, параграф 3 от Регламент 2017/1001, възразяващата страна представя доказателство, че е притежател на по-ранната марка и за нейната връзка с агента или представителя. Освен това от член 7, параграф 4 от Делегиран регламент 2018/625 следва, че удостоверенията за подаване, регистрация или подновяване се представят на езика на производството или се придружават от превод на този език.
- 18 Именно в светлината на тези съображения следва да се провери дали апелативният състав е можел, от една страна, да разгледа служебно непредставянето на оригинални удостоверения за регистрация на по-ранните марки и да разгледа съществуването, валидността и обхвата на защитата на по-ранните марки, както и факта, че жалбоподателят е техен притежател, и от друга страна, да провери служебно автентичността на преводите.

- 19 В това отношение от член 27, параграф 2, второ изречение от Делегиран регламент 2018/625 следва, че правни въпроси, които не са повдигнати от страните, се разглеждат от апелативния състав, когато решаването им е необходимо с цел гарантиране на правилно прилагане на Регламент 2017/1001 при отчитането на фактите, доказателствата и аргументите, представени от страните, или когато засягат съществени процесуални изисквания.
- 20 От член 7 от Делегиран регламент 2018/625 следва, че потвърждаването на възражение с доказателство за съществуването, валидността и обхвата на защитата на по-ранните марки, на които е основано възражението, както и правото на възразяващата страна да подаде възражение в съответствие с член 8 от Регламент 2017/1001, са необходими условия за успеха му.
- 21 При това положение апелативният състав правилно е разгледал служебно въпроса за обосноваването на по-ранната марка в съответствие с член 7 от Делегиран регламент 2018/625, доколкото доказването на съществуването, валидността и обхвата на защита на по-ранните марки, на които е основано възражението, както и на факта, че възразяващата страна е притежател на тези марки, са необходими условия за прилагането на относителните основания за отказ в съответствие с член 8, параграф 3 от Регламент 2017/1001. От това следва, че това обосноваване на по-ранните права попада в приложното поле на член 27, параграф 2, второ изречение от Делегиран регламент 2018/625.
- 22 Освен това, противно на твърденията на жалбоподателя, въпросът за автентичността на преводите е правен въпрос. Всъщност, както бе посочено в точка 17 по-горе, спазването на задължението да се подкрепи с доказателства възражението и да се представи превод на езика на производството на представените за тази цел доказателства, е въпрос, който апелативният състав е длъжен да разгледа в съответствие с член 7 от Делегиран регламент 2018/625 и който може да повлияе на преценката му на подадената пред него жалба. Освен това при липсата на възможност да се увери, че преводите са в съответствие с оригиналните документи, е възможно заявителят на марката да не е могъл да се защити по подходящ начин (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 13 декември 2016 г., *Guiral Broto/EUIPO — Gastro & Soul (CAFE DEL SOL)*, T-549/15, непубликувано, EU:T:2016:719, т. 28).
- 23 Следователно апелативният състав е имал основание, от една страна, да установи служебно липсата на представяне на оригиналните удостоверения за регистрация на по-ранните марки и да провери съществуването, валидността и обхвата на защита на по-ранните марки, както и факта, че жалбоподателят е техен притежател, и от друга страна, да провери служебно автентичността на преводите.
- 24 Следователно първото основание трябва да се отхвърли по същество.

По третото основание — нарушение на член 41, параграф 1 от Хартата във връзка с член 94, параграф 1, второ изречение от Регламент 2017/1001

- 25 Жалбоподателят твърди по същество, че като е констатирал служебно, от една страна, непредставянето на оригиналните удостоверения за регистрация на конфликтните марки и от друга страна, съмненията относно автентичността на преводите на тези документи, без

да го покани предварително да представи становището си по този въпрос, апелативният състав е нарушил член 41, параграф 1 от Хартата, тъй като го е лишил от правото му да бъде изслушан.

- 26 EUIPO оспорва доводите на жалбоподателя, като най-напред твърди, че в хода на административното производство жалбоподателят не е представил никакво оригинално удостоверение за регистрация на по-ранните марки, въпреки че на 8 март 2021 г. е получил съобщение, в което EUIPO е подчертала задължението на жалбоподателя да докаже по-ранните права в определения срок. Според EUIPO апелативният състав не е бил длъжен да се основава само на преводите, и не е можел само въз основа на това да провери дали в оригиналния сертификат е била посочена съществена информация, като датата на заявката, притежателя или списъка на услугите. Освен това EUIPO поддържа, че апелативният състав не е нарушил правото на жалбоподателя да бъде изслушан, тъй като задължението да се представят доказателства за съществуването, валидността и обхвата на защита на по-ранните марки, както и доказателства за правото на жалбоподателя да подаде възражение, е било известно на жалбоподателя по силата на член 7, параграф 2 от Делегиран регламент 2018/625. Накрая, апелативният състав не бил длъжен да уведоми жалбоподателя за пропуските в доказателствата, представени от него в подкрепа на възражението, в съответствие с член 8, параграфи 1 и 9 от посочения делегиран регламент.
- 27 Най-напред следва да се припомни, че съгласно член 94, параграф 1, второ изречение от Регламент 2017/1001 решенията на EUIPO се основават единствено на мотивите или доказателствата, по които засегнатите страни са имали възможност да представят становище. Тази разпоредба представлява специфично приложение на общия принцип на закрила на правото на защита, закрепен освен това в член 41, параграф 2, буква а) от Хартата, съгласно който на лицата, чиито интереси са засегнати от решения на публичните органи, трябва да бъде предоставена възможност да изложат надлежно своето становище (решение от 8 юни 2022 г., Apple/EUIPO — Swatch (THINK DIFFERENT), T-26/21—T-28/21, непубликувано, EU:T:2022:350, т. 40).
- 28 Всъщност всички актове на Съюза трябва да зачитат основните права, признати в Хартата, като това зачитане представлява условие за тяхната законосъобразност, което съдът на Съюза трябва да контролира в рамките на установената от Договора за функционирането на ЕС завършена система от способности за защита, и спазването на Хартата е задължително за институциите, органите, службите и агенциите на Съюза (вж. в този смисъл решение от 3 септември 2008 г., Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия, C-402/05 P и C-415/05 P, EU:C:2008:461, т. 283—285 и становище 2/13 (Присъединяване на Съюза към ЕКПЧ) от 18 декември 2014 г., EU:C:2014:2454, т. 169 и 171).
- 29 Предвиденото в член 41, параграф 2, буква а) от Хартата право на изслушване във всяко производство, което е неразделна част от зачитането на правото на защита, гарантира на всяко лице възможността да изрази надлежно и ефективно становището си в хода на административно производство и преди срещу него да бъде прието решение, което може да засегне неблагоприятно интересите му (вж. решение от 27 юли 2022 г., RT France/Съвет, T-125/22, EU:T:2022:483, т. 75 и цитираната съдебна практика).

- 30 Освен това правото на лицето да бъде изслушано, обхваща всички фактически или правни обстоятелства, на които се основава решението, а не окончателното становище, което администрацията възнамерява да приеме (вж. решение от 7 февруари 2007 г., *Kustom Musical Amplification/СХВП (Форма на китара)*, T-317/05, EU:T:2007:39, т. 27 и цитираната съдебна практика).
- 31 EUIPO има задължението да даде възможност на страните по висящо пред нейните инстанции производство да изложат гледната си точка по всички елементи, на които се основават решенията на тези инстанции (вж. решение от 20 март 2019 г., *Prim/EUIPO — Primed Halberstadt Medizintechnik (PRIMED)*, T-138/17, непубликувано, EU:T:2019:174, т. 27 и цитираната съдебна практика).
- 32 В случая е безспорно, че апелативният състав е отхвърлил възражението на основание член 7, параграф 2 и член 8, параграф 1 от Делегиран регламент 2018/625, без жалбоподателят да е могъл да вземе отношение по решаващото основание за това решение. Всъщност самият апелативен състав е изтъкнал липсата на оригиналите на удостоверенията за регистрация на по-ранните марки, както и съмненията относно автентичността на преводите и само на тази основа прави извода, както бе посочено в точка 9 по-горе, че жалбоподателят не е доказал, че по-ранните марки съществуват и че той е техен притежател, и че поради това възражението трябва да се отхвърли. Както поддържа жалбоподателят в третото си основание, фактът, че апелативният състав е разгледал служебно този въпрос, без да го изслуша в конкретния случай във връзка с това, представлява процесуално нарушение (вж. в този смисъл решение от 13 декември 2016 г., *SAFE DEL SOL*, T-549/15, непубликувано, EU:C:2016:719, т. 31 и цитираната съдебна практика).
- 33 Нарушение на правото на защита може обаче да се установи само доколкото несъобразяването със становището на заинтересована страна е имало конкретно отражение върху възможността за заинтересованото лице да се защити. При все това не може да се изисква от жалбоподателя да доказва, че обжалваното решение е щяло да има различно съдържание, ако не беше допуснато установеното нарушение, а само че такава хипотеза не е напълно изключена, доколкото жалбоподателят е можел да се защити по-добре при липса на процесуалното нарушение (вж. в този смисъл решения от 1 октомври 2009 г., *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Съвет*, C-141/08 P, EU:C:2009:598, т. 94 и цитираната съдебна практика, и от 20 март 2019 г., *PRIMED*, T-138/17, непубликувано, EU:T:2019:174, т. 28 и цитираната съдебна практика).
- 34 Следователно трябва да се провери дали не е напълно изключено, че при липсата на посоченото в точка 32 по-горе процесуално нарушение производството е щяло да доведе до различен резултат.
- 35 Настоящият случай е такъв. Всъщност, ако апелативният състав беше дал възможност на жалбоподателя да изложи надлежно своята гледна точка по въпроса за липсата на оригиналите на удостоверенията за регистрация на по-ранните марки, той е щял да бъде в състояние да ги представи, позволявайки по този начин на апелативния състав да ги разгледа и да се увери в автентичността на преводите.
- 36 Следователно обжалваното решение е било прието в нарушение на правото на изслушване, гарантирано с член 41, параграф 2, буква а) от Хартата.

- 37 Доводите на EUIPO не поставят под въпрос този извод. Всъщност, първо, що се отнася до довода на EUIPO, че било късно на този етап да се представят посочените оригинални удостоверения, следва да се припомни, че съгласно член 95 от Регламент 2017/1001 EUIPO може да пренебрегне фактите, на които страните не са се позовали, или доказателствата, които те не са представили навреме.
- 38 Както Съдът е постановил, от текста на тази разпоредба следва, че при липса на разпоредба в обратния смисъл общото правило е, че представянето на факти и доказателства от страните е възможно след изтичане на сроковете, на които е подчинено това представяне, съгласно разпоредбите на Регламент 2017/1001, и че в никакъв случай не е забранено EUIPO да вземе предвид такива късно посочени факти и късно представени доказателства (вж. решение от 20 март 2019 г., PRIMED, T-138/17, непубликувано, EU:T:2019:174, т. 46 и цитираната съдебна практика).
- 39 Като уточнява, че EUIPO „може“ в подобен случай да пренебрегне тези доказателства, член 95, параграф 2 от Регламент 2017/1001 всъщност ѝ предоставя широко право на преценка, за да реши дали следва да ги вземе предвид, или да ги пренебрегне, като мотивира решението си по този въпрос (вж. решение от 20 март 2019 г., PRIMED, T-138/17, непубликувано, EU:T:2019:174, т. 47 и цитираната съдебна практика).
- 40 Освен това от съдебната практика следва, че няма принципно съображение, свързано с естеството на производството пред апелативния състав или с правомощията на тази инстанция, което да изключва възможността с оглед на произнасянето по жалбата, с която е сезиран, този състав да вземе предвид факти или доказателства, представени за първи път пред него (вж. решение от 20 март 2019 г., PRIMED, T-138/17, непубликувано, EU:T:2019:174, т. 48 и цитираната съдебна практика).
- 41 Нещо повече, съгласно член 27, параграф 4 от Делегиран регламент 2018/625 апелативният състав може да приеме доказателства, представени за първи път пред него, само ако тези доказателства отговарят на две условия: от една страна, „на пръв поглед [да] е вероятно те да са от значение за изхода на делото“, и от друга страна, „те [да] не са били представени своевременно по основателни причини, по-специално когато просто допълват релевантни факти и доказателства, които вече са били представени своевременно, или са представени с цел оспорване на констатации, направени или разгледани служебно от първата инстанция в решението, предмет на обжалване“.
- 42 В случая, след като апелативният състав е поставил под въпрос автентичността на преводите и е приел, че като не е представил оригиналите на удостоверенията за регистрация на по-ранните марки, които са в основата на възражението, жалбоподателят не е спазил изискванията по член 7, параграф 2 и член 8, параграф 1 от Делегиран регламент 2018/625 по отношение на доказването на съществуването на марките и на факта, че жалбоподателят е техен притежател, поради което възражението му е било отхвърлено като неоснователно, както бе констатирано в точка 35 по-горе, не може да се изключи, че ако жалбоподателят беше изслушан по този въпрос, той е можел да представи оригиналите на посочените удостоверения, че в приложение на член 27, параграф 4 от Делегиран регламент 2018/625 апелативният състав е можел да ги допусне и че вследствие на това производството по възражение е щяло да доведе до различен резултат.

- 43 Второ, противно на твърденията на EUIPO, съобщението му до жалбоподателя от 8 март 2021 г. не може да се счита като приканващо последния да вземе отношение по липсата на оригинали на удостоверенията за регистрация на по-ранните марки или по автентичността на преводите. Всъщност в случая става въпрос за стандартизирано съобщение, в което изобщо не се споменават въпросите за съществуването, валидността и обхвата на защита на по-ранните марки, както и относно притежанието на последните, които въпроси апелативният състав възнамерявал да повдигне служебно на основание член 7, параграф 2 и член 8, параграф 1 от Делегиран регламент 2018/625.
- 44 Освен това фактът, че на етапа на производството пред отдела по споровете жалбоподателят е бил уведомен за задължението си да подкрепи с доказателства по-ранните марки в определения срок, е без значение за преценката на спазването на правото на защита на етапа на производството пред апелативния състав. Всъщност, след като компетентността на апелативните състави предполага преразглеждане на решенията, взети от отделите на EUIPO, и след като в случая апелативният състав по своя инициатива е изтъкнал липсата на доказателства за съществуването, валидността и обхвата на защита на по-ранните марки, не може да се счита, че посочената информация е позволила на жалбоподателя да изложи надлежно своята гледна точка пред апелативния състав относно отхвърлянето на възражението му поради непредставяне на оригиналите на удостоверенията за регистрация на по-ранните марки и поради съмнения относно автентичността на превода на посочените удостоверения (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 13 декември 2016 г., CAFE DEL SOL, T-549/15, непубликувано, EU:T:2016:719, т. 43).
- 45 Трето, от текста на член 8, параграф 1 от Делегиран регламент 2018/625 следва, че ако до изтичането на предвидения срок не е представено никакво доказателство или ако представените доказателства са очевидно неотнормими или очевидно недостатъчни, за да отговарят, за никое от по-ранните права, на изискванията на член 7, параграф 2 от посочения делегиран регламент, възражението се отхвърля като неоснователно. За сметка на това подобен извод не се налага, когато някои от тези доказателства са представени в срока или когато те не са очевидно неотнормими или очевидно недостатъчни. В случая обаче е безспорно, че жалбоподателят е представил пред отдела по споровете в определения срок преводите на удостоверенията за регистрация на по-ранните марки. Тези доказателства не са очевидно неотнормими или очевидно недостатъчни, тъй като, ако жалбоподателят беше изслушан и беше представил оригиналите на посочените удостоверения в хода на производството пред апелативния състав, последният в никакъв случай нямаше да бъде длъжен да отхвърли възражението на основание член 8, параграф 1 от Делегиран регламент 2018/625. Всъщност посоченият член не представлява норма, която възпрепятства апелативния състав да упражни предоставената му с член 95, параграф 2 от Регламент 2017/1001 свобода на преценка, доколкото член 8, параграф 1 от Делегиран регламент 2018/625 трябва да се тълкува по начин, който е в съответствие с правните норми от по-висок ранг, закрепени в Регламент 2017/1001 и в член 41 от Хартата (вж. в този смисъл решение от 13 декември 2016 г., CAFE DEL SOL, T-549/15, непубликувано, EU:T:2016:719, т. 38).
- 46 Четвърто, доколкото EUIPO твърди, че не била длъжна изрично да покани дадена страна да представи доказателства, следва да се припомни, че апелативният състав е трябвало да се увери, че са изпълнени условията, предвидени в член 41, параграф 2 от Хартата и в член 94,

параграф 1, второ изречение от Регламент 2017/1001, което в случая не е било така (вж. в този смисъл решение от 20 март 2019 г., PRIMED, T-138/17, непубликувано, EU:T:2019:174, т. 44 и цитираната съдебна практика).

- 47 С оглед на всички изложени по-горе съображения следва третото основание да се уважи и без да е необходимо произнасяне по второто основание, да се отмени обжалваното решение.

По съдебните разноски

- 48 По смисъла на член 134, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд всяка страна, загубила делото, се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено искане в този смисъл.
- 49 След като EUIPO е загубила делото, тя следва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски в съответствие с искането на жалбоподателя.

По изложените съображения

ОБЩИЯ СЪД (осми състав)

реши:

- 1) Отменя решението на пети апелативен състав на Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO) от 5 декември 2022 г. (преписка R 1152/2022-5).**
- 2) Осъжда EUIPO да понесе, наред с направените от нея съдебни разноски, тези на Insider LLC.**

Корнезов

Kecsmár

Kingston

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 17 април 2024 година.

Подписи